

"Vivian on aika herätä!" äiti huuteli keittiöstä. "Olen jo hereillä." huusin takaisin. Menin alakertaan äidin luokse, ja istuin keittiön tuolille. "Huomenta Vivian!" pikkusiskoni Holly sanoi. "Huomenta vain sinullekin." sanoin. "Vivian puhu nätimmin siskollesi!" äiti sanoi. "Joo." mutisin. "Mitä otat aamupalaksi?" äiti kysyi. "Ei ole nälkä." sanoin ja nousin pöydästä. Menin takaisin yläkertaan ja omaan huoneeseeni. Suljin oven perässäni. Istuin työpöydän tuolilleni ja otin puhelimeni latauksesta. Näin näytöltä, että Todylta oli tullut viesti. Menin katsomaan sen. - Pääsetkö tänään puistoon? . En jaksanut vastata Todylle. En halunnut nähdä ystävääni ennen lähtöä Cora-tädin luokse Suomeen. Kuka jaksaa rämpiä lumessa ja loskassa koko talven ja syksyn? En ainakaan minä! "Vivian pakkaa laukkusi!" äiti huusi alakerrasta. "No missä mun matkalaukku!?" huusin takaisin. "No kaapissasi." äiti huusi. Menin kaapilleni ja avasin sen oven. Kasa vaatteita ryöppysi päälleni. "Pitäisi kai siivota.." mutisin itselleni ottaen kaapista pienen, vihreän matkalaukkuni. "Ja ostaa uusi matkalaukku.." jatkoin. Avasin matkalaukkuni ja pakkasin sinne tarvittavat tavarat. "Äiti tarvitsenko kaulahuivini?" huusin. "Et tietenkään. Suomessa on kesä." äiti huusi. Purin talvivaatteet pois ja pakkasin kesävaatteet tilalle. Puhelimeni pöydällä alkoi väristä. Menin katsomaan kuka soittaja olisi. Näytöllä välkkyi Todyn nimi. Päätin vastata. "Moi Viv!" puhelimesta kuului. "Moi Tody." vastasin. "Niin pääsetkö puistoon tänään?" Tody kysyi. "Näit viestini mutta et vastannut." hän jatkoi. "En pääse enkä jaksanut vastata." sanoin. "Ai..no heippa." Tody sanoi pettyneenä. "Heippa!" sanoin ja painoin punaista luuria. Miten Tody voi olla niin ärsyttävä?